

Eletään lokakuuta 2012, kymmenen vuoden entisöinnin jälkeen "uusi" räätäri näkee päivänvalon 50-vuotissynttäreinä. Sydäntäsykähdyttävä tilanne. Samaan aikaan talviräätäri Strawberry on jäänyt heitteille tallini peränurkkaan. On kulunut 10 vuotta viimeisestä Raid Laponiasta. 14 talven ajot ovat jättäneet ruosteiset jälkensä ja vaurioita katselesani totean, ettei kuljin tulisi enää pääsemään katsastuksesta kunnialla läpi. Strawberry lienee tehtävänsä täyttänyt ja saa puolestani mennä. Kukapa kahta räätäriä tarvitsisikaan.

Helmikuussa 2013 Jukka alkaa suunnittelemaan aikataulua seuraavan vuoden helmikuulle kaa-vaillulle raidille. Keskustelu reitistä, ohjelmasta ja tapahtuman nimestä viriää. Raid Laponie -virus ottaa vallan jälleen. Itse asiassa olen aina halunnut pistää Strawberryxin kuntoon, kuka nyt voisi luopua niin lojaalista kumppanistaan?

300.000 km:n huolto olisi nopeasti tehty: lisätään vain osia tunnetun 2cv-laulun ohjeistamana: kori, runko, iskarit, kytkin, pakari ja renkaat. Lisäksi peppureppu, sytytystulppa ja kaatuva takapenkki. "Me and my Beautiful Duck..."

Tutkailen Jukan laatimaa ohjeistoa "Kuinka varustat sätkäsi -30C asteeseen tai kylmempään". 2CV, joka selvi +43 asteessa Espanjassa ei välttämättä pärjää arktisessa talvessa. Niinpä käytin jokaisen vapaahetkeni tallissa tehden lämpöeristystä, öljynvaihtoja, lämmityksen parannusratkaisuja sekä tarpeellisia osia vaihtaen ja sähkökytkentöjä parannellen.

Akryylistä tehty väliseinä etupenkin takana pitää hyvin tehokkaasti lämmön kabiinin etuosassa. Sen taakse lastattiin nastarenkaat, kaksi paria suksia, varaosat ja tietysti kaikki kotoamme löytyneet lämpöiset vaatteet. Täytyy mainita myös kolme laatikollista viiniä sekä runsas olutvaranto. Nämä arvotavarat pakattiin lämpimälle vyöhykkeelle heti etupenkien taakse jäätyksen estämiseksi. Juomien arvo sitäpaitsi tulisi huomattavasti nousemaan sitä mukaa, kun etenimme pohjoiseen. Miinus 20:ssä oluttölkit saattavat räjähtää mielenkiintoisella tavalla, oli Jukka aikoinaan varoitellut.

Saapuminen Suomeen

Vihdoinkin lähtöpäivä koittaa! Toista päästyämme suuntaamme kohti Mülheimiä tavataksemme Markin Skotlannista ja hänen kakkoskuskinsa Heikon. Sataa kuin saavista kaataen ja talvivarustellussa räätäriissämme alkaa tulle liian kuuma. Muutaman kilometrin jälkeen suljemme lämmityksen. Seuraavana päivänä Travemündessä liittyvät porukat Belgiasta ja Ranskasta monikanalliseen letkaamme

Satamassa tapaamme vielä kansainvälisen tiimin Itävallasta. Laivalle pyrkiessään Arne oli huomannut hänen passinsa vanhentuneen kolme päivää takaperin. Ilman voimassaolevaa henkilö-lisyydistodistusta Finnlines kieltäytyisi kuljetuksesta. Pelastukseksi Saksan tulli Lyypekissä myöntää väliaikaisen saksalaisen henkilötodistuksen entiselle itävaltalaiselle raidaajallemme. Saksalaiseksi muuttuminen ehkä vihlaisee, mutta Arnen reissu on pelastettu.

Stressin laukaisemiseksi kaikki osallistuvat renkaiden vaihtoon Markin ja minun kulkimiin. Saksassa ei ole luvallista ajaa nastoilla, mutta puolestaan Suomessa ne ovat pikemminkin suositeltu varuste. Alain ei tapansa mukaan renkaitaan vaihda, mutta osallistuu tunkkaamiseen ja pumppaamiseen muiden mukana.

Yllättäen kaksi moottoripyöräilijää varastaa shown. Neopreeniasuihinsa tyylikkäästi pukeutuneena he parkkeeraavat taaksemme. Motoristien päämääränä Suomessa on Nurmes (10. maailmankokouksen pitopaikka). Heidän käyttämänsä nastarenkaat voisivat olla käyttökelpoiset myös 2CV:ssä. Tähän asti luulimme, että me olemme hulluja...

Raidaamisen karuus paljastuu meille laivalla. Vaikka lautta on selkeästi suurempi kuin kymmenen vuotta sitten, sitä voi hyvällä syyllä yhä kutsua "nälkälaivaksi". Meille tarjotaan ainoastaan kolme buffet-ateriaa 28 tunnin merimatkamme aikana. Ruokatilanne tulisi huononemaan raidin aikana. Itse asiassa viimeisenä iltana jouduimmekin jakamaan yhden pizzeran viiden osallistujan kesken. Raidaaminen on kovaa.

Vihdoinkin talvessa!

M/s Finn lady rouhii tiensä ohuen jääkerroksen läpi satamaan. Hitaasti mutta varmasti löydämme rekkojen ja merikonttien lomasta lumiselle satama-alueelle. Markin ja Armen värikkäisiin kulkimiin verrattuna omamme näyttää melkein pätosikkomaiselta. Tulli viitto meidät eteenpäin silmää räpäyttämättä. Arne heiluttaa arasti takaisin vanhentuneella passilaan peläten saksalaispapereiden tuovan vain ongelmia.

Läpi päästään ja heti tullialueen ulkopuolella Arne tanssii wienervalssia. Yksi kysymys jää kaivertamaan: pääseekö hän myös ulos maasta kyseenalaisine papereineen.

Helsinki toivottaa meidät tervetulleeksi pikkupakkasella ja lumikinoksilla tuomiokirkon edustalla.

Työteliäät suomalaiset pu-dottavat lunta 5-kerroksisten talojen katoilta nostureiden avustuksella. Helsingin noin satavuotiaan keskustan asuinrakennukset tuovat meille jotenkin mieleen Wienin.

“Aina kohti pohjoista (Always heading North)” -motto vetää meitä kohti Lappia. Vaasassa tapaamme muut osallistajat Ajajakouksessa Jukan luona. Saamme viimehetken uutisia: olisi mahdollista päästä seikkailemaan kulkimillamme meren jälle.

Ohjeena on jättää turvavyö kiinnittämättä. Näin voi paeta autostaan nopeammin, mikäli jää pettäisi. Meininki on kuin mikroautoradalla. Arne vie taas Odyseensä valssiin. Ensimmäistä ja viimeistä kertaa matkan aikana Jutta pyytää päästä rattiin. Yleensä hyvin lainkuuliaisesti käyttäytyvä vaimoni menettää itsehillintänsä ja vie Strawberryin hurjiin kallistuksiin käännöksissä. Mahtava jousitus, etuveto ja nastarenkaat peittoavat helposti EPS:n, ABS:n ja muut modernit kotkotukset.

Ohjeena on jättää turvavyö kiinnittämättä. Näin voi paeta autostaan nopeammin, mikäli jää pettäisi. Meininki on kuin mikroautoradalla. Arne vie taas Odyseensä valssiin. Ensimmäistä ja viimeistä kertaa matkan aikana Jutta pyytää päästä rattiin. Yleensä hyvin lainkuuliaisesti käyttäytyvä vaimoni menettää itsehillintänsä ja vie Strawberryin hurjiin kallistuksiin käännöksissä. Mahtava jousitus, etuveto ja nastarenkaat peittoavat helposti EPS:n, ABS:n ja muut modernit kotkotukset.

Lumottu talvinen metsä

Syötteellä kaksi tunturia kohoaa satoja metrejä muun kumpuilevan maaston yläpuolelle. Viihtyisät hirsimökkimme niiden juurella sulautuvat lumiseen maisemaan. Päättämme ajaa Iso-Syötteen huipulle.

Jyrkkä ja liukas tie vaatii kaasun pitämistä pohjassa jopa neulansilmässä. Mikä muutos! Pohjanlahden kosteus tiivistyy ylempänä kietoen kaiken tykkylumeen. Puut, valopylväät, jopa talot on puettu lumiseen turkkiin.

Maanpinnalla Napapiirillä vierailimme Joulupukin luona. Hän ottaa koko ryhmän vastaan kerralla, mikä lähetetään

suorana www.santaclauslive.com-kanavalla. Pukki puhuu tottakai sujuvasti kaikkia maailman kieliä. Hänen oma joululahjatoiveensa olisi ollut päästä mukaamme, mutta ehkä ensi kerralla...

Perinteisen pakollinen Napapiirin kaste on tällä kertaa sangen siedettävä: joudumme syömään keltaista lunta ja poronpapanoita. Mutta hapan-silakka elää yhä! Tällä kertaa se tulee Belgiasta ja on tehty maidosta. Chantal ja Jean tuovat mukanaan runsaasti suussasulavaa Herve-juustoa. Hajuhaittojen vuoksi sen nauttiminen suljetuissa tiloissa ei ole suositeltavaa.

Lapissa ajamme pitkin pienempiä teitä yhä pidemmälle pohjoiseen. Ajaminen kovaksi pakkautuneella lumisella pinnalla on hauskaa. Vastaantulevaa liikennettä on yksi tai kaksi autoa tunnissa. kaikki vilkuttavat meille. Ehkä he tietävät meistä Jukan antaman radiohaastattelun vuoksi.

Perinteen velvoittamana Hetta olkoon

pohjoisin pisteemme. Vietämme täällä vapaapäivän. Vieraillessamme paikallisella lumilinnalla saamme kuulla, että monet turistit itse asiassa lentävät Enontekiön kansainväliselle lentokentälle tehdäkseen jälkikasvunsa onnellisiksi. Me taas käymme leikkiin autoillamme, moottorikelkoilla ja suksilla ja olemme niin onnellisia kuin olla voi. Hetan kirkossa laulamme spontaanisti “Enkeli taivaan lausui näin” (Martin Luther) yhtäaikaan saksaksi, saameksi ja suomeksi seurakunnan kirkkoherran säestäessä meitä saksalaisvalmisteisilla uruilla.

Mahtavia prototyyppejä

Eurooppalaiset autonvalmistajat tapaavat testata uusien malliensa talviominaisuuksia Lapissa. Pallastunturin maisemissa tapaamme naamoituneen kulkuneuvon, joka on tunnetun saksalaisen luksus-autojen valmistajan tuotantoa. Auto pilaa ajonautintomme etenemällä 50 km/h nopeutta jäisellä tiellä. Pallaksen huipulta löydämme kolme prototyyppiä lisää. Suurikokoiset lämmittimet on suunnattu niiden konehuoneisiin. Ilmeisesti näillä hypermoderneilla malleilla on vaikeuksia miinus kahdessa ja lumen peittämällä tiellä. Ajamme 30-vuotiailla rättäreillämme muutaman kierroksen ryhmän ympäri ja jatkamme matkaa. Mitäköhän testikuskit mahtoivat miettiä sinä iltana?

Superfinn-juhlat

“Superfinn Party” on ollut jokaisen raidin loppuhuipennus viimeisenä iltana. Markku loihti illallisen koko porukalle. Henkka ja Jukka valmistivat “Enough Drink” -riittijuoman osallistujien tuomista pahanmakuisista, mutta juomakelpoisista tarveaineista Euroopan eri puolilta.

Raid-olympialaisten viimeiset osakilpailut viedään loppuun ja voittajat selviävät. Enrico saa erikoispalkinnon pisimmästä matkasta raidille, yhteensä 7234 km Italiasta Baltian kautta Lappiin ja takaisin - SI, SI, SI! Hän liittyi seuraamme paluumatkalla Lyypekkiin saakka, jossa vietimme vielä hienon illan yhdessä. Muuten, Arnekin onnistui palaamaan Saksaansa ilman kuulusteluita.

Koska keli oli leuto, mitään suurempia käynnistysongelmia ei eteemme tullut. Lämmitys piti kääntää kokonaan pois päältä ja joskus ajoimme ikkunat auki. Saksaan palattuamme 300 km kotoa erällä pysäköintialueella vanhempi Mercedes-kuski kysyi meiltä: “Kuinka on mahdollista tehdä pitkää matkaa tuollaisilla...hmm...autoilla?” Säästin hänet pitkälliseltä selonteolta, että olemme itse asiassa juuri palaamassa Napapiiriltä.

Teksti & layout: **Karsten Schreiber**,
Happy Ents Saarbrücken, Saksa
(käännös: isoo-Jukka)

